

De prestigieuze Meesterprijs van de Auteursbond is in januari 2026 uitgereikt aan Jet van Vuuren: een grande dame van de Nederlandse thriller. Van Vuuren is het inspirerende bewijs dat ambitie, schrijftalent en grote populariteit absoluut losstaan van leeftijd.

De Meesterprijs is een onderscheiding voor auteurs die een belangrijke bijdrage hebben geleverd aan de ontwikkeling van het thrillergenre. De Auteursbond roemt Van Vuuren voor het op de kaart zetten van de Nederlandse thriller, haar inspirerende arbeidsethos, en haar steun aan collega-auteurs met raad en daad.

Bestsellerauteur Jet van Vuuren schrijft thrillers over tikkeltje verknipte vrouwen die moorden plegen. Ze zouden je buurvrouw of vriendin kunnen zijn. In 2025 voltooide ze haar trilogie over ex-rechercheur Barbara van Eck, waarmee de teller op 21 publicaties staat. Haar boeken zijn stuk voor stuk met grote nieuwsgierigheid gelezen, en vaak met een kritische blik naar de psychologische diepgang van de vrouwelijke hoofdpersonen.

Eerdere winnaars van de Meesterprijs zijn onder anderen Appie Baantjer, Saskia Noort, Tomas Ross en René Appel.

Van Jet van Vuuren verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Gifspoor
Vluchtweg
De verrassing
Obsessie

In de Barbara van Eck-serie:

Nieuw bloed
Bloedband
Kwaad bloed

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Jet van Vuuren

Moedwil

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 7123 3

ISBN 978 90 263 7124 0 (e-book)

© 2026 Jet van Vuuren

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie © Karoliina Norontaus/Arcangel Images

Foto auteur © Ester Gebuis

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Vorig jaar

Hoewel het al bijna oktober is en kruissspinnen in hun webben de herfst inluiden, wordt het vandaag opnieuw zomers warm.

Ik ben vroeg opgestaan en via het souterrain de tuin in gelopen. Onder de pruimenboom, zittend aan het halfvergane houten tuintafeltje, drink ik mijn koffie en ik kijk naar de achtergevel van mijn huis.

In tegenstelling tot de andere, monumentale, panden is dat van mij aan het begin van de twintigste eeuw gebouwd. Alsof er op dat moment een hippe architect was die het helemaal anders wilde doen: strakker, zakelijker en veel minder frivool.

Door dat grote verschil en het minder fraaie aanzien – het pleisterwerk is ronduit goor te noemen – was dit huis betaalbaar. De ruimte bestaat weliswaar slechts uit twee smalle etages en een souterrain, maar door de drie meter hoge ramen en het zonlicht dat erdoor naar binnen stroomt, oogt die veel ruimer.

Na de dood van Sjors kwam er veel op me af. Maar dankzij de gunstige verkoop van onze boerderij, mijn spaarpotje en een nieuwe hypotheek, kon ik acht maanden geleden naar deze bijzondere plek verhuizen.

Ik weet nog dat ik de eerste tijd moest wennen aan de omgevingsgeluiden.

Links van mij woont een vrouw met een kefhondje. Het diertje

zit veel alleen en dat is te horen. Aan de andere kant woont een bejaarde man. Hij is hardhorend. Daardoor wordt het volume van zijn tv naar mijn zin net iets te vaak opgevoerd. Maar beide burens groeten mij op straat en een goede verstandhouding vind ik belangrijker dan op mijn strepen gaan staan vanwege wat geluidshinder.

Ik sluit mijn ogen en luister naar het hoge mussengetjilp dat uit de takken boven mijn hoofd komt. Het klinkt bijna als een sirene. Onwillekeurig glijden mijn gedachten naar Sjors en weer voel ik de schok door me heen gaan van het moment waarop de politie en de ambulance het erf op reden. Ik had ze onmiddellijk gebeld nadat ik Sjors in de garage achter de stal had gevonden. Meteen daarna werd alles door de politie binnenstebuiten gekeerd, urenlang werd ik ondervraagd. De tijd direct na zijn dood was een hel. Mijn leven stond op z'n kop. Ik bleef niet alleen achter met de schulden van Sjors, ook zijn keus om zelfmoord te plegen, achtervolgt me tot op de dag van vandaag.

Dat Sjors bij tijd en wijle depressief was en al jarenlang pillen slikte om zijn wisselende stemmingen te temperen, wist ik. Sjors was nu eenmaal geen man die zich iets liet opdringen door anderen, het stikstofprobleem was niet zijn probleem, vond hij. Dat zijn eigenzinnigheid tot zijn dood leidde, blijft tragisch.

Had ik maar beter opgelet, dan...

Nee, zo moet ik niet denken. Het is goed zo, dit is goed. Ik hoef de keuzes van Sjors mijn leven niet langer te laten bepalen. Dit is mijn keus.

Sjors hield niet van de stad. Hij was een boer in hart en nieren en zou hier nooit hebben kunnen aarden.

Wat zei Kitty nou laatst? 'Elma, je bent een geluksvogel, had ik maar een beetje van jouw berusting en zelfvertrouwen, dan zou ik niet zo vol wrok zitten over de dood van René.'

Tja, Kitty. Ik ken haar van de lotgenotengroep voor nabestaanden van suicide. Zij heeft het wat dat betreft zwaarder getroffen. De dood van haar man kwam als een donderslag bij heldere hemel.

Haar verwerkingsproces verloopt daarom anders dan dat van mij. We hebben elkaar nodig. Zij heeft het nodig om haar verhaal aan mij te kunnen vertellen, en ik heb het nodig om me niet alleen te voelen in dit akelige proces. En aangezien ik momenteel over voldoende financiële middelen beschik en niet direct op zoek hoef naar een baan, heb ik alle tijd om de dood van Sjors te verwerken.

Terwijl ik daarbij stilsta, zoemt mijn telefoon op het tafeltje.

‘Ik moest net aan je denken,’ zeg ik verrast, nadat ik heb opgenomen. ‘Hoe is het?’

Ik hoor een snik. ‘Ik heb er weer van gedroomd. Het beeld dat hij voor de trein springt, laat me niet los. Ik ben zo kwaad. O, Elma, hij heeft me zo erg gekwetst dat ik...’

‘Ik weet het, het komt goed,’ zeg ik. ‘De tijd heelt alle wonden.’

‘Ja, ja.’ Kitty klinkt bitter.

‘Wil je vanavond komen eten?’ vraag ik.

‘Graag, dank je. Eerst borrelen? Vijf uur?’

‘Vijf uur.’

Klokslag vijf slaat de hond aan bij de buurvrouw.

‘Heb je er al wat van gezegd?’ vraagt Kitty als ik de deur voor haar opendoe.

‘Nee, ach, ja...’

‘Ik zou knettergek worden van zo’n schijthond, jezus, Elma, moet je dat gekef horen. Je bent veel te aardig. Te goed voor deze wereld.’

‘Toe, kom nou maar hier, wat ben je warm gekleed. Je ziet er verhit uit,’ zeg ik, nadat ik de deur heb gesloten. Ik haal een kleeerhanger van de kapstok voor haar spijkerjackje.

Kitty gooit haar volle shopper op de grond.

‘De avonden zijn koud,’ zegt ze, terwijl ze het jasje uittrekt en in mijn hand duwt. Daarna trekt ze de sjaal van haar hals en werpt hem over de jas. Het patroon in de dunne stof doet me aan een schilderij van Kandinsky denken, de veelkleurige cirkels hebben iets vrolijks.

‘Leuke sjaal,’ zeg ik en ik hang hem samen met de jas aan de kapstok.

Kitty steekt haar vingers even in haar donkerblonde kapsel en werpt een keurende blik in de spiegel boven het ladekastje bij de kapstok. Ze heeft een wit coltruitje met korte mouwen aan en een zwarte leren rok.

‘Ja, die heb ik nog van René gekregen,’ verzucht ze. ‘Voor mijn af-

gelopen verjaardag, toen ik zesenvertig werd. We hebben hem in een museumwinkeltje gekocht.'

Zie je wel, iets kunstzinnigs dus.

Ik draai me om en loop voor Kitty uit naar de keuken. Ze volgt me op de voet. De hakken van haar kniehoge laarzen tikken als hamerslagen op de plavuizenvloer. Kitty is tien jaar jonger dan ik, maar kleedt zich als een vrouw van begin twintig. Ze heeft er het figuur voor, maar van dichtbij kijk je in het gezicht van een vrouw van bijna vijftig.

'Wat een hoog plafond heb je toch, en die stenen vloer, heb ik al gezegd dat het hier in de winter vast heel koud is?'

'Ja, dat heb je, ik heb het huis in januari gekocht, weet je nog? Toen was het hartje winter.'

'O, ja? Gut, neem het me maar niet kwalijk, René heeft de jaarwisseling niet meer gehaald, ik begrijp nog steeds niet waarom hij...'

'Wil je wit of rood?' zeg ik.

Ik pak twee wijnglazen uit de keukenkast.

'Heb je ook rosé?'

Kitty legt haar shopper op het smalle aanrecht naast de oven-schotel die klaarstaat om de oven in te gaan. Ze loopt naar het raam en werpt even een blik op de tuin.

'Jawel, maar die staat niet koud,' zeg ik. Ik schuif de tas opzij, eigenlijk wil ik zeggen dat ik het niet hygiënisch vind om een tas op het aanrecht te leggen. Op de boerderij, waar het vuil uit de stallen snel mee naar binnen kwam, probeerde ik de keuken altijd goed schoon te houden. Er was geen bloed toen ik Sjors vond. Een schoone dood.

'Doe dan maar wit. Zullen we naar buiten gaan? Dan horen we dat gekef minder.'

'Goed, neem jij de zoutjes mee?'

Ik wijs op een schaalte met een mix aan nootjes en pak de wijnfles uit de koelkast. Kitty maakt haar tas open, rommelt erin, haalt er een zwart-wit gestreept vestje uit en slaat het om haar schouders.

De tas blijft op het aanrecht liggen en met de schaal in haar handen loopt ze naar het souterrain.

‘Denk aan de trap, hè,’ roep ik, terwijl ik wijnglazen pak.

Te laat. Ik hoor een kreet en het geluid van brekend servies.

‘Kitty?!’

Verschrikt steek ik mijn hoofd in het trapgat en zie nog net hoe Kitty zich onder een lawine van nootjes vastgrijpt aan de leuning. Haar vest ligt beneden, net als het schaalpje.

‘Kut! Had je me niet eerder kunnen waarschuwen? Ik had mijn nek wel kunnen breken...’

Het zal de angst op haar gezicht zijn en haar krampachtige houding – alsof ze boven een ravijn hangt en ieder moment door een woest kolkende rivier kan worden meegesleurd – die op mijn lachspieren werken, want ik voel de slappe lach opkomen.

‘Sorry... het spijt me, ik dacht dat je het wist, vorige keer heb ik toch gezegd dat...’ Ik lach achter mijn hand. ‘Heb je niks?’

Kitty komt overeind en klopt haar rok af. Er vallen nog wat nootjes uit haar kleren.

‘Nee, het is goed. Gottegot, wat heb jij ineens?’

‘Niks, ik... sorry, ik... weet het niet.’

Ik proest het nu uit. Ik probeer het tegen te gaan, maar dat lukt niet. Sterker nog, de ontlading neemt alleen maar toe. Ik grijp naar mijn buik, er rollen tranen over mijn wangen.

Kitty gaat langzaam en mopperend naar beneden. Ik hik nog wat na en kom dan achter haar aan. Ik heb vaker van die lachstuipen gehad. Ik weet niet wanneer dat begonnen is. Zelfs de dood van Sjors werkte op mijn lachspieren.

Ik ben me van die tic bewust en moet daarvan af. Je hoort niet te lachen als iemand iets verschrikkelijks overkomt.

3

Het houten tafeltje wiebelt een beetje als ik de wijnfles ervanaf haal en onze glazen nogmaals bijschenk. De scherven van het schaalpje heb ik opgeveegd, net als de nootjes. De overige zitten nog in het zakje dat op tafel ligt.

Kitty wrijft over haar enkel, dat doet ze steeds als ze opnieuw over haar val begint.

‘Ik had die trap allang laten maken, ben je zelf nooit uitgegleden?’ vraagt ze met een van pijn vertrokken gezicht.

‘Nee, ik weet precies waar de slijtplekken zitten, en ja, ik zou wat met dat souterrain moeten doen. Sorry, het spijt me dat ik zo moest lachen, maar...’

‘Laat nou maar, ik heb toch gezegd dat het je zenuwen zijn. Je moest eens weten hoe ik eraan toe was toen ik hoorde wat René had gedaan.’

‘Ik denk dat het bij mij om iets anders gaat...’

‘Welnee, ik herken het. Het was bij een van de eerste sessies van dat kringgesprek toen het mij ook overkwam. Die keer met de kaarsjes, weet je dat nog?’

Ik schud mijn hoofd en doe alsof ik niet weet waar Kitty het over heeft. Dat werkt het beste bij haar. Ze heeft het voorval al ettelijke malen herhaald.

‘Goh, dat je dat vergeten bent,’ zegt ze.

Die opmerking is ook niet nieuw. Maar zelfs als ik zeg dat ik weet wat er komt, ratelt ze door. Het hoort bij haar verwerkingsproces, vindt ze.

‘Ik zie het nog zo voor me, een van de gespreksleiders had waxinelichtjes op tafel gezet. Voor iedere deelnemer die een geliefde had verloren, werd er een kaarsje aangestoken.’

Kitty zwijgt even en drinkt van haar wijn. Ze staart in het niets, haar ogen fonkelen bij de herinnering. Haar gezicht verkrampst. Ik herken die uitdrukking van onbegrip. Ik heb hetzelfde doorgeemaakt. Denken dat je leven voortkabbelt met ups en downs, totdat je leven in één keer wordt ontwricht door de keus van iemand anders.

De hond van de buurvrouw is gestopt met blaffen en de stilte die daarop volgt, voelt ineens onbehaaglijk. Voordat ik de politie belde was het doodstil. Alleen mijn eigen, versnelde ademhaling had ik gehoord.

‘De waxinelichtjes stonden symbool voor de overledenen, zodat zij er ook bij waren,’ zegt Kitty.

Ik knik een beetje, en ondanks de nog aangename temperatuur voel ik een rilling langs mijn rug lopen.

‘Niemand zei iets, iedereen zat met tranen in de ogen naar die verlichte plek op tafel te kijken en toen werd ik zo woest.’ Kitty lacht. Een harde, kwade lach is het, net als toen. ‘Blaas dat kaarsje van mij maar uit,’ zei ik. ‘René hoeft er niet bij te zijn, hij koos er zelf voor om voorgoed bij me weg te gaan. Jij moest toen als enige van de groep ook lachen, dat weet ik nog.’

Ik knik weer.

‘Ja, ik vond je grappig,’ zeg ik.

Ook dat antwoord is vrijwel altijd hetzelfde en meestal volgt dan de opmerking van Kitty dat er op dat moment een speciale band ontstond tussen ons.

Er valt weer een stilte. Ik drink van de wijn en wacht op Kitty’s antwoord.

‘Word je me niet zat?’ vraagt ze.

Ik frons, dat is niet het juiste antwoord. Ze hoort iets te zeggen over onze band.

‘Zat? Hoe bedoel je?’ vraag ik.

‘Ik heb dit voorval al zo vaak verteld.’

‘Ach, ja, eh...’

‘Je bent altijd zo aardig voor me, Elma, terwijl ik maar doorga over René en wat hij me heeft aangedaan, blijf jij kalm. Ik vind dat we daar verandering in moeten brengen. Jij niet?’

‘Ik weet niet, ik...’

Eerst kijk ik Kitty onderzoekend aan, maar dan ontwijk ik haar donkere blik.

‘Je hebt zo weinig over jou en Sjors verteld. Ook bij de groep was jij het zwijgzaamst. Kijk, René heeft mij diep gekrenkt, tot zelfs na zijn dood, het idee, om me dat mailtje te sturen... toen was hij al dagen dood.’

Kitty’s blik laat me niet los. Ze lijkt dwars door me heen te kijken bij de herinnering, alsof ik degene ben die haar al het leed heeft aangedaan.

‘Hij had alles gepland, Elma, alles. Hij was zogenaamd voor zijn werk een paar dagen naar Duitsland. Hij zou met mijn verjaardag terug zijn. Bellen en appen lukte niet, hij zat daar zogenaamd zonder wifi. Ik had die dag alles in orde gemaakt, vrienden uitgenodigd, familie, het was schitterend weer en iedereen zat in de tuin op René te wachten. Toen kwam dat mailtje van hem. Bewust op mijn verjaardag, zodat hij van iedereen alle aandacht kreeg. Niet veel later belde de recherche, ze hadden eerder die week een lichaam gevonden. Ze hadden in zijn portemonnee mijn adres gevonden. Of ik wist wie zijn tandarts was, hij moest geïdentificeerd worden aan de hand van zijn gebit... O, dat moment... Ik zal het nooit vergeten. Ik weet nog dat ik toen zei dat hij het niet kon zijn, ik had het bewijs; had hij me even daarvoor niet gemaild? Blijkbaar kun je de datum waarop je een mail wilt verzenden plannen. Al die jaren leefde ik in

de veronderstelling dat we het samen goed hadden. Hij vond van niet, sterker nog, hij gaf mij de schuld van zijn wanhoopsdaad. Dat heeft Sjors jou niet aangedaan, wil ik wedden.'

'Nee, zeker niet,' zeg ik resoluut.

Mijn stem klinkt overtuigd, mijn gevoel is het tegenovergestelde. Maar dat hoeft Kitty niet te weten. Ik ben er nu voor haar, we zijn lotgenoten, dat moet ik niet vergeten.

Want telkens als ik naar haar verhaal luister en naar wat haar is overkomen, krijgt mijn onuitgesproken verhaal een plek.

2005

‘Nieuw hier?’

‘Ja, klopt.’

Ik kijk naar de man die zojuist aan de bar is gaan zitten. Ik heb hem nog nooit gezien in de drie weken dat ik hier nu werk. Hij is klein en stevig en heeft grote handen. Zijn gitzwarte ogen lachen als hij naar me kijkt. Ik lees er zowel spot als bewondering in. Het verwart me.

‘Kopstoot,’ zegt hij. Hij veegt door zijn donkere haar en kijkt om zich heen naar de andere gasten.

Ik tap ondertussen bier, schenk de jenever uit en zet de glazen voor hem neer.

‘Sjors Broekhuizen,’ zegt hij. Hij neemt een slok bier en wrijft dan over zijn borst.

‘Elma,’ zeg ik.

Ik steek mijn hand uit, maar trek hem meteen weer terug als Sjors er niet op reageert. Hij slaat de jenever achterover en zet het glas met kracht terug op de bar. Als hij tegen het glas tikt, begrijp ik dat hij er nog een wil.

Ik ben inmiddels gewend geraakt aan stugge kerels die hier op vrijdag in de dorpskroeg komen. Ze zijn luidruchtig, drinken zich lam, maar laten mij met rust. Als er al gedonder zou komen is mijn baas Leo er, die boven de kroeg woont en me beschermt. Ik ben de nieuwe barkeepster. De jonge vrouw van wie de ouders zijn verongelukt en die tot voor kort in de stad woonde, maar nu terug is in het dorp waarin ze is opgegroeid. Ik ben hier

tijdelijk om het ouderlijk huis leeg te halen voor de verkoop en na te denken over wat ik daarna als wees ga doen met de rest van mijn leven.

‘Je hoort hier niet,’ zegt Sjors.

‘O?’ Ik lach. ‘Toe maar, en dat bepaal jij?’

‘Dat zie ik aan je. Je bent een vrouw die meer in haar mars heeft dan bier tappen voor een stelletje naar kuilgras stinkende boeren.’

Ik voel hoe ik begin te gloeien onder de doordringende blik van deze man, die ik amper een kwartier ken. Hij maakt iets in me los. Een gevoel dat ik zelden toelaat, het gevoel te willen wegkruipen en me over te geven aan die ander, iemand die er voor mij is. Die me liefde geeft.

Ik kijk van hem weg, trek de theedoek die aan mijn schort hangt ervan af en veeg er werktuigelijk mee over de toog.

Dan opeens legt Sjors zijn hand op de mijne. Ik schrik ervan. Ik voel hoe zijn vingers mijn hand en de doek omklemmen. Ik wil tegensputteren, maar ergens ook niet. Sjors moet dat aanvoelen. Langzaam laat hij me los en hij glimlacht.

De spanning is om te snijden. Mijn oren sluiten zich af voor het rumoer om me heen en mijn voeten hebben zich verankerd in de vloer, even lijkt het alsof ik alleen ben met Sjors en de wereld om me heen niet langer bestaat.

Het duurt maar even. Sjors staat op, legt wat geld op de bar en knikt naar me.

‘Ik mag jou wel,’ zegt hij.

De woorden raken me gek genoeg heel diep. Ik slik de opkomende brok in mijn keel weg en herpak mezelf.

Sjors draait zich om en loopt weg, en ik kijk hem verbaasd na wanneer hij verdwijnt achter de ruggen van de andere mannen. Hij is twee koppen kleiner dan ik, een stuk ouder en beslist niet knap. Niet bepaald de man van mijn dromen.

Waarom sta ik hier dan te trillen op mijn benen en voel ik mij zo godsallemachtig tot hem aangetrokken?

Vorig jaar

We zijn naar binnen gegaan. Ik heb de ovenschotel in de oven gezet en Kitty opent nog een fles wijn. Ze drinkt sneller dan ik. Als ze alcohol opheeft, worden haar wangen vuurrood en gaat haar stem een octaaf omhoog.

‘Hoor ik nou een tv? Is dat bij jou?’

Ze laat de wijnfles los en opent de deur naar de woonkamer.

‘Mijn oude buurman,’ zeg ik. ‘Hij is doof. Het zijn voornamelijk de reclames die je hoort.’

Kitty blaast puffend uit.

‘Ik zou er wat aan doen,’ zegt ze. Ze spreidt haar armen. ‘Daar die keffende hond, daar een dove bejaarde, Elma, je laat over je heen lopen.’

Ik verstijf abrupt door de heftigheid waarmee Kitty mij beschuldigt. Even snel herpak ik mezelf. En alsof de woorden mij niet hebben geraakt, richt ik me op iets anders: het bestek en de borden.

‘Het eten is zo klaar, ik dek vast de tafel. Zet jij muziek aan? Dan horen we de buurman ook niet.’

Ik hoor hoe ik klink. Zalvend, alsof ik tegen een klein kind praat, en het stoort me. Had ik me na Sjors’ dood niet voorgenomen te stoppen met mezelf weg te cijferen?

‘Je hebt veel klassieke muziek, niet echt mijn smaak. René speelde gitaar, heb ik je dat al verteld? Hij zat in een bandje. Toen ik hem

ontmoette was hij een van de jongens op wie alle meiden vielen. Hij was redelijk bekend. Ik zong in die tijd ook, trad zelfs op met een meidengroep. Heel kort maar. Schnabbels, meer niet. En toen ik iets met René kreeg stopte het, hij wilde niet dat ik doorging, de showbizwereld hoorde bij hem, bovendien kregen we toen een dochter. Zij is na de dood van haar vader op reis gegaan, backpacken... ze belt me regelmatig.'

'In dat kastje staan andere platen, meer van het populaire genre,' wijs ik.

'Jeetje, wat ouderwets, heb je geen Spotify?'

'Nee, deze apparatuur is prima. De platen en cd's zijn van mij en lagen indertijd nog bij mijn ouders. Ik heb ze in al die jaren niet weggedaan. Sjors was niet van de muziek, het nieuws op de radio en de tv vond hij voldoende.'

Kitty kijkt me niet langer aan. Ze heeft zich omgedraaid en beent opeens haastig de kamer uit.

Ik zet de borden op tafel, leg het bestek ernaast en loop dan naar de muziekinstallatie. Ik zoek wat lichte pianomuziek uit en als de kamer zich daarna vult met de romantische klanken, is Kitty terug.

Ze veegt over haar verhitte wangen, haar oogmake-up is doorgelopen, ze snuit haar neus en kijkt me met betraande ogen aan.

Ik zou haar nu kunnen troosten, een arm om haar heen slaan, iets opbeurends zeggen. Zoals we dat ook doen bij de lotgenotengroep. In vertrouwen luisterend naar elkaar, naar dat wat ons bindt – de zelfgekozen dood van onze partners. Maar op de een of andere manier blokkeer ik en kan ik het niet langer opbrengen om in die rol van lotgenote te zitten.

Alle voorgaande keren dat Kitty zo verdrietig was, lukte het me wel om haar gerust te stellen. Ik zie aan Kitty dat het haar opvalt. Zij verwacht die arm en die knuffel.

'Ik... komt het door mijn opmerking over jouw muziek?' vraagt ze.

'Eh... nee, hoor. Het is meer, ja...' Ik staar naar Kitty.

Wat moet ik zeggen, dat ik niet weet waarom ik opeens dichtklap? Nee, dan zou ik liegen.

Sjors, jij, verdomme.

‘Misschien moet ik maar naar huis gaan,’ zegt Kitty.

Haar lip trilt, ze snift, ze verwacht dat ik nu ga zeggen dat dat niet hoeft. Meestal doe ik dat als ze zo weifelt, dan vraag ik haar te blijven. Maar alweer vind ik nu niet de juiste woorden.

De reclameboodschap die door de muur heen dringt, overstemt de zoete pianotonen.

‘Misschien moet je dat dan maar doen,’ zeg ik. ‘Sorry, maar ik voel opeens een barstende koppijn opkomen, het zal de wijn zijn, vind je het erg om te gaan?’

Kitty schudt haar hoofd. ‘Nee, joh, ik begrijp het wel. Het is allemaal ook zo zwaar. We zitten nog midden in ons rouwproces. Volgende keer gaan we iets leuks doen. Lekker shoppen, ergens eten, geld uitgeven, we kunnen een weekendje weggaan, een spa of iets aan onze rimpels laten doen, toch?’

‘Wie weet, goed plan, maar voor nu...’ Ik grijp met beide handen naar mijn hoofd.

Kitty opent de deur, haar hakken tikken in de richting van de keuken.

Even later staat ze weer voor me in haar spijkerjackje. Ze slaat de kleurrijke sjaal om haar hals en hangt de shopper over haar schouder. Ze heeft haar lippen gestift, maar om haar ogen zitten nog steeds zwarte vegen van de uitgelopen mascara.

‘Sterkte meid, we appen,’ zegt ze. ‘En doe iets aan die buurman.’ Ze wijst op de muur.

Ik forceer een glimlach en mompel binnensmonds een bedankje.

Ik wacht even totdat ik de voordeur in het slot hoor vallen en zet dan meteen de muziek uit en de tv aan. Ik haal de borden van tafel en pak het bestek bij elkaar. Neuriënd ga ik naar de keuken, waar het heerlijk ruikt, de ovenschotel is gaar. Ik schenk nog een glas

wijn in, zet een diep bord klaar op het aanrecht en haal het eten uit de oven.

Als ik wat later de overgordijnen heb gesloten en met het volle bord op schoot voor de tv zit, verheug ik me op een avondje binge-watches.

Het gaat goed met me.

Nog even en ik kan het écht allemaal loslaten.